

En aquest número hi trobareu:

- *Crònica de les festes del Carme*
- *Conversa amb Nadal Bernat*
- *Notícies locals*
- *Les seccions i col.laboracions habituals de "Cap Vermell"*

Cap Vermell

juliol-agost 1996

nº 177

Obra Cultural Balear
Capdepera
Cala Rajada

Hem fet aquest número:

Joan Rai

Pep Terrassa

Jaume Fuster

Paco Galian

Sebastià Ferrer

Joan Espiritusanto

Miquel Ferragut

Llucià Rinyon

Isidor Rodríguez

Andreu Genovart

Miquel Lliteres

Antoni Perelló

Cap Vermell va ben
alerta a expressar cap
tipus d'opinió. No fos cosa.

*Així mateix s'ofe-
reixen aquestes planes
a qualsevulla que tenguí
res a dir.*

Depòsit legal 1197/80

Imprimeix:

Tirrena (Manacor)

Cap Vermell

Apartat de correus 69

Capdepera

PORTALET

Un dels grans projectes de l'actual legislatura, els fonaments del qual foren posats per l'anterior equip de govern, és la construcció de l'institut de Secundària de Capdepera.

Salvats els primers entrebancs (ubicació, financiació, estudis tècnics i passes burocràtiques), una vegada aprovat el projecte i adjudicada l'obra, quan ja pensàvem que estava tot fet, unes declaracions dels responsables del govern de la Nació han sembrat una confusió innecessària. L'afany per retallar el pressupost, per part del PP de Madrid, podria posar en perill el termini d'execució de les obres, al menys això ha expressat el Secretari General d'Educació.

Cal recordar que les nostres escoles de Primària, s'Auba de Cala Rajada i s'Alzinar de Capdepera, es troben desbordades, especialment des de l'ampliació de l'edat escolar a partir dels tres anys. S'han creat nous cursos sense dotar-los de les aules corresponents, sota l'excusa que quan es faci l'institut sobraran aules. S'Auba pateix un excés de demanda de matrícula, a més de tenir les aules d'educació infantil habilitades a les instal·lacions de l'antic Club s'Auba. S'Alzinar, per la seva banda, té aules ocupant espais comuns (biblioteca, laboratori...), a més de les aules habilitades fora del recinte escolar. Durant anys, grups d'infants han passat per ca'n Rata, s'Escorxador i ca les Monges. Per a ambdues escoles resulta urgent el compliment sense demores dels terminis prevists i que en el curs 1997-98 es posi en marxa el nou institut. Això permetria que totes les aules de Primària es trobassin dins el recinte escolar i disposar, al mateix temps, dels espais comuns que els pertoca, acabant amb aquesta situació de precarietat. No debades el nostre municipi manté una tendència contrària a la de la resta de l'Estat, ja que mentre que per tot arreu minva l'alumnat, aquí augmenta d'any en any, especialment a Cala Rajada. En aquest centre les places disponibles no cobreixen la demanda i es creen constantment situacions desagradables i conflictives a l'hora que aquestes s'han d'adjudicar.

Insistim, Capdepera i Cala Rajada necessiten que l'institut es posi en marxa el més aviat possible. Ens consta que l'Ajuntament -amb el suport unànim de tots els grups polítics- fa tot quant pot perquè així sigui. Si d'alguna cosa pot servir, rebi el regidor de Cultura el nostre recolzament, encara que, per desgràcia, no tot depèn de la Sala. En una Autonomia de tercera regional, com la nostra, quan a Madrid fan un etxem, nosaltres som els que ens constipam.

Plaça des Sitjar

Metges

La incorporació d'un nou metge al quadre de sanitaris locals sempre és una bona notícia. Ara ha estat la doctora Maria José Moisés qui ha passat a ampliar la nòmina de metges de capçalera a Capdepera i Cala Rajada. Li desitjam el millor, cosa que és d'esperar donada la seva vàlua professional. Però, de passada, això ha significat el trasllat d'un bon nombre de cartilles d'un metge a un altre sense cap consulta prèvia als interessats (ni als propis metges) i sense previ avis. També podria suposar que un bon grapat de residents a Cala Rajada haguessin d'anar a la consulta de Capdepera. Coses de la nostra administració sanitària, que tot ho fa per al bé dels usuaris... però d'esquena als usuaris.

Festes

Les festes del Carme, que cada any ençaten el periple festiu estiuenc, s'han viscut enguany d'una manera més participada que mai. Aquestes festes, que en certa manera foren les pioneres d'una nova manera d'entendre la participació popular, es pot ben dir que enguany han assolit la seva majoria d'edat, gràcies, entre d'altres coses, a la decissiva i decidida participació dels qui sempre haurien d'esser-ne els protagonistes: els pescadors. Tot han estat lloances i és que la gent s'ho passà bé.

Beques

El jurat nomenat a l'efecte adjudicà les beques d'investigació i recerca de temes de cultura popular de Capdepera, convocades per l'Ajuntament. S'hi presentaren cinc treballs i es va donar una única

beca de 150.000 pessetes a l'equip encapçalat per Joan Jesús Rexac. La segona beca es declarà deserta, encara que el jurat decidí recomanar destinar la seva dotació a la publicació d'un aplec de rondalles fet per Pere Orpi.

Serenates

Les IX Serenates d'Estiu han comptat enguany amb un programa especialment atractiu i de gran relleu, posant-se a l'altura dels millors aconeximents d'aquest tipus que es fan a Mallorca. Especialment celebrat fou el concert del tenor català Jaume Aragall, una primera figura que no va decebre el nombrosíssim públic que hi assistí. Menys nombrosa fou l'assistència a la representació duta a terme per la Capella dels Ministrers de València, tot i l'interès de l'obra "Els elements" del mallorquí Antoni Lliteres i la magnífica posada en escena. Quant al pianista Josep Colom, féu honor a la fama de què venia precedit, posant de relleu el seu indiscutible virtuosisme.

D'aquests concerts i del de "The American Spiritual Ensemble" (que coincideix en l'edició d'aquest número de la revista), us en parlarem més extensament el mes vinent.

Institut

Encara que s'hagi extès el rumor d'un possible retràs en l'execució de les obres de l'Institut, ens han confirmat des de l'Ajuntament que es confia en el compliment dels acords i terminis prevists. De fet, l'Ajuntament va demanar un préstec pel total del cost del projecte i, per tant, pensa dur-lo a terme sense ajornaments. Les obres ja han estat adjudicades i el termini de fi d'obra és de deu mesos. Altra cosa serà si el MEC compleix amb la seva part, bàsicament pel que fa, a més de l'aportació econòmica, a la

dotació de material i de personal. En principi ja s'ha produït una modificació de dades respecte de l'acord inicial, pel que fa a les esmentades aportacions del primer any.

Havaneres

Ja sabeu que pel Carme tingué lloc la primera gran cantada d'havaneres. Ara bé, el que possiblement no sabeu és que cinc grups locals amenitzaren el començament de les festes d'Agost de Sant Jordi (a Palma) amb la seva presència, oferint el repertori que nosaltres havíem gaudit una setmana abans.

Normes Subsidiàries

Ja s'han celebrat distintes reunions per estudiar la modificació de les NN.SS. del nostre municipi. Així, fa un parell de setmanes que es reuneix la corresponent comissió per a aquest estudi. I com que d'aquest assumpte el que estam és cansats de sentir-ne parlar i de veure com no es fa una passa endavant, esperam que, definitivament, es prengui algun tipus de decisió al respecte que desbloquegi una situació que ja dura massa estona.

Banda

El passat dia 20, el Centre Cultural Banda de Música de Capdepera celebrà assemblea extraordinària amb la finalitat, entre d'altres coses, d'elegir nova junta directiva. Destacam que el nou preident, en substitució d'Antònia Lechon, serà a partir d'ara en Climent Alzina, amb qui procurarem mantenir una conversa en un pròxim número.

Prensa

Aquesta és una queixa que repetim cada any: la premsa de Ciutat segueix reticent a fer-se ressò dels aconteixements que es produeixen en el nostre municipi, si no són desgràcies o escàndols. Així,

les nostres festes populars passen totalment desapercebudes, si no és quan es confecciona un suplement a força de publicitat. Però ja no ens dol. Que facin el que trobin.

Volanti

Un any més, el Club Nàutic ha organitzat el seu concurs de pesca amb volanti, al voltant de les festes del Carme. Aquesta vegada el guanyador ha estat en Tomeu Fuster "Tomeuet", qui demostrà ser el més hàbil amb la ginya en la mà.

Premi

La senyora Antonia Ferrera, que viu al carrer Oest de Capdepera, ha estat la guanyadora del certamen nacional de labors de fil organitzat per la marca Fabra i Coats, en l'especialitat de puntes amb macetes ("encaje de bolillos"). Acompanyada per la seva filla, Ani Muñoz, va anar a recollir el premi a Barcelona, convidada per l'organització, on el seu treball havia despertat autèntica expectació entre les especialistes catalanes d'aquesta modalitat. Les puntes que fa la senyora Ferrera només eren coneguts a Barcelona com a peces de museu i se'n desconeixia la tècnica.

C u r t e s

- El vaixell de Flebasa que ens uní per uns dies amb Ciutadella, deixà d'operar tan bon punt acabaren les festes de Sant Joan. Els qui pensaven anar a menjar una caldereta qualsevol cap de setmana, s'hauran quedat amb les ganes.

- Un grup de veïnats està recollint signatures per reivindicar la reconversió de la plaça de l'Orient en un espai exclusivament per a l'esplai de les persones, en lloc d'un aparcament com fins ara.

- L'AMPA del col·legi s'Auba ha triat una

nova junta directiva, essent nomenat nou president en Miquel Rexac Cañavate.

- *Hotelers i touoperadors es reuniren per avaluar la temporada turística a Capdepera, que no està resultant tan bona com s'esperava. El regidor de l'especialitat, Joan Llull, no se'n podia avenir que els alemanys, contràriament al seus costums, ara esperassin a contractar les seves reserves a darrera hora, quan arriben les rebaixes. Nosaltres, que no som especialistes, n'intuïm la causa: sobre places.*

- A Capdepera es fabrica, a hores d'ara, la primera sobrasada ecològica. A la finca de Binifela, propietat de Pep Caldentey, dedicada des de fa temps a l'agricultura ecològica, és on s'elabora aquest embotit, a partir de porcs engreixats exclusivament amb gra, faves i figues.

- *El president de la Federació d'Associacions de Veïns de Palma és un assidu de la nostra costa. A una entrevista a un diari illenc manifestà que el lloc on li agradaria perdre's és, precisament, es Carregador, on la seva família estiuja fa anys.*

- Subsanant l'oblit del mes passat, donam compte de l'aparició d'un nou llibre de l'amic i col·laborador de "Cap Vermell", Sebastià Ferrer "Maleter". Es tracta de la història del C.E. Escolar, profusament il·lustrada i que suposa un repàs als últims cinquanta anys de l'esport local. Ha estat editat per l'Ajuntament i el podeu trobar a les llibreries del poble.

- *A la matinada del diumenge dia 21 morí el jove artanenc, de setze anys, Antonio Heredia Estela, després de patir un accident amb el ciclomotor que conduïa per l'autovia Joan Carles I, tot confirmant que aquest tram que enllaça Capdepera i Cala Rajada resulta el punt més negre de la nostra xarxa viària.*

- La pàgina pagada per l'Associació Hotelera de Capdepera a "Diario de Mallorca" amb motiu d'un de tants especials que s'inventen adesiara, resultà un petit desastre. No ho deim perquè sortís en castellà, que a això ja ens hi tenen acostumats. És que els seus assessors lingüístics, sigui en la llengua que sigui, no funcionen de cap manera, a part d'errades de fons imperdonables. Ja ens agradaria a tots que Cala Agulla i Cala Mesquida fossin Parc Natural!

- *Un nou diari en castellà ha aparegut a Palma. Es tracta de "La Voz de Baleares", que pertany a una cadena de rotatius peninsulars. Ja sabeu el que es diu en aquests casos: que els vagi molt bé i tot això...*

AGENDA DE LA VILA

Mes de Juny

Han nascut:

- dia 5: Cristian Ruiz Péres
de Julio i Maria Cristina.
- dia 8: Alba Montañó Montañez
de Cristóbal i Balbina.
- dia 20: Lucia Alvarez Coca
de José Javier i Maria Jesús.
- dia 22: Carlos Niño Rodríguez
de Luis Angel i Emiliana
- dia 24: Julia Fernández Vives
de Manuel i Joana
- dia 26: Jonathan Romero Pozo
de Domingo i Maria Isabel.
- dia 26: José Antonio Pozo Moll
de José Antonio i Carolina
- dia 26: Sandra Muñoz Sosa
d'Alfonso i Antonia.

S'han casat:

- dia 6: Mateu Sirer Nadal
amb Maria Muñoz Gómez

Han mort:

- dia 6: Miquel Fuster Picó (1939)
- dia 8: Antonio Peraita Reyes (1910)
- dia 12: Fernando Lechón Durán (1913)

CAP VERMELL

VOS DESITJA UNES FELICES I
DIVERTIDES I ENGRESCADES I
MARXOSES I ENROTLLADES
**FESTES DE SANT ROC
I SANT BARTOMEU**

QUE NO DECAIGUI!

Pes cap que crema.

Presentació de les IX Serenates d'Estiu Juliol 96

Durant la presentació de les IX Serenates d'Estiu, el passat 4 de juliol, tinguérem ocasió de conversar amb el seu director artístic, Pere Estelrich. Es tracta d'un entusiasta de la música, que en el seu dia fou gerent de la Fundació Illes Balears per la Música.

En primer lloc va presentar els quatre concerts d'aquest any i ho va fer de forma apassionada. Ens recordà el luxe que representava la presència del tenor Jaume Aragall, possiblement un dels quatre millors del món.

Aquesta és la breu conversa que esbrinàrem:

- Com valoren l'evolució de les Serenates de Cala Rajada, des del seu començament?

- Com en tots els esdeveniments d'aquestes característiques, començaren amb una certa timidesa, per bé que des dels seus orígens s'han distingit per oferir concerts de qualitat. Ara bé, des de fa dos anys, a més d'aquesta qualitat, comptam amb primeres figures. El programa d'enguany ha arribat a un nivell difícil de superar

- Per comparació amb altres cicles d'aquest estil, a quin nivell posaries les nostres Serenates?

- Podria dir que són uns concerts de nivell internacional. Els d'enguany han merescut l'atenció de la premsa especialitzada de diversos països d'Europa i d'altres comunitats espanyoles. Pens

que a Mallorca es podria comparar al Festival de Pollença, per bé que aquest té una durada més ampla. Crec que podem estar contents del prestigi que les Serenates d'Estiu de Cala Rajada han assolit.

- I quin futur en preveu? Quina línia s'haurà de seguir?

- Primer de tot, això depèn de la resposta del públic, que fins ara ha estat molt bona. D'altra banda, mantenir aquest nivell actual implica una participació més activa i compromesa de les institucions: Ajuntament, Consell Insular, Govern... Pensau que, tot i que la cultura hauria de poder autofinçar-se, amb els actuals preus de les entrades això és impossible i resulta imprescindible l'aportació de les institucions esmentades. Ara tenim el repte de les X Serenates, per a les quals ja hem contactat amb diversos artistes de prestigi que, com que no estan confirmats, m'estim més no avançar. El que no feim és improvisar, sinó treballar amb previsió. Pens que, tractant-se del desè aniversari, l'any que ve s'hauria de fer un esforç, encara que, insistisc, és molt difícil superar el programa d'enguany.

EXPOSICIO

Dibuixos i pintures de Joan Rai

dies 17 al 24 d'agost
a ca'n Piricus-Capdepera

Festes del Carme

Des del pregó del senyor Eusebi Pascual fins a l'actuació de cloenda del grup Al Mayurqa, tothom coincideix a senyalar les festes del Carme d'enguany com les més lluides dels últims anys. En una cosa sí que coincidim tots: han estat les més participades i han representat la definitiva incorporació, amb un paper de protagonistes principals, dels nostres pescadors.

I tot això gairebé sense haver de recórrer a la contractació de grups de fora poble i amb un pressupost bastant controlat.

Què en destacariem? És mal de dir. Vegem algunes coses:

- L'exposició d'ormeigs i arts de pesca, fou un encert de totes-totes. Ben muntada i massivament visitada, ha donat peu a la idea d'un futur de la pesca de Cala Rajada.

- L'actuació de la coral "s'Alzinar", amb l'estrena de la "Misa criolla", resultà molt espectacular.

- La Primera Gran Cantada d'Havaneres constituï una idea excel·lent i hi participaren fins a deu grups, vuit d'ells del poble. Ple de gom a gom fins al final i un deu per a tots els participants.

- La IX Mitja Marató, en la línia sempre ascendent d'aquesta prova. Un excel·lent és la nota que es mereixen els organitzadors i un deu per a la magnífica labor de la Policia Local. A les pàgines esportives en donam més informació.

- La revetlla amb Miquel Moreno i l'orquestra Cala Agulla es perllongà fins a les tres del matí. A les festes del Carme no es solia passar mai de la una. N'hi ha que encara ballarien si els sonadors no haguessin acabat els menuts.

- Una de les majors sorpreses, i molt agradable, del programa fou l'actuació del grup de teatre "Es Mussol". De l'èxit encarfa se'n parla. "La gran final" haurà estat una de les fites d'aquest estiu.

- L'actuació de "Tumbet de Solfa" omplí un dilluns que es presumia fàt i que el magnífic conjunt salà a bastament.

- Del dia del Carme, poques coses es poden dir que tothom no conegui. Fins i tot el temps participà de l'èxit de la jornada i el moll enregistrà el ple habitual, és a dir, el "no hi ha entrades". Bé els focs.

L'escenari

El "Bartolo Juan" enramellat

La "Mar Salada" cantant havaneres

"Es Mussol" a "La Gran Final"

un

per aquesta foto

Fa uns dies, el progrés en forma d'ambulància investí a la pagesia en forma de carro, a la carretera de son Servera. El primer que hem de dir és que no hi va haver desgràcies personals ni animals, tret del susto de l'amo en Colau "Porquer" i la bístia, que no els llevarà ningú. No podem dir el mateix del carro, que patí de ple les conseqüències tal com podeu veure a la fotografia.

Avisos, noces i... comunicats.

COMUNICAT DEL PSOE

El Grup Municipal Socialista a l'Ajuntament de Capdepera ha demanat un ple extraordinari per tractar una pregunta i tres mocions i sol·licitar informes jurídics.

La pregunta és la següent: Davant les preocupants declaracions del Secretari General d'Educació i Formació Professional del Ministeri d'Educació, D. Eugenio Nasarre Goicoechea, aparegudes al "Diario de Mallorca" el dissabte 15 de juny, on es diu: "El instituto de Capdepera, si bien está ya construyéndose, es posible que retrase su plazo de ejecución, previsto para antes del verano del año próximo. De ocurrir así, este centro podría no entrar en funcionamiento en el curso siguiente", el Grup Municipal Socialista demana a l'Ajuntament quines gestions ha fet.

Les mocions són referides a les conseqüències del Reial Decret Llei 5/96, en el qual es tracten mesures en matèria de sòl. Manifestant aquest grup el seu desacord no només pel que fa a les mesures aprovades (entre d'altres, reducció d'un 5% de cessió als ajuntaments de sòl urbanitzable) sinó també pel mètode adoptat per quant han obviat l'opinió de les institucions públiques més directament implicades en les polítiques urbanístiques. Per tot això demana al ple de l'Ajuntament que manifesti la seva més profunda discrepància amb les mesures adoptades pel govern de la nació en l'esmentat Reial Decret.

La segona moció consisteix a sol·licitar a la Conselleria de Turisme que contesti a les sol·licituds que ha fet aquest Ajuntament perquè doni els terrenys que encara posseeix a la plaça Castellet a fi que siguin propietat municipal.

La tercera moció sol·licita la cessió de la bugaderia de l'antiga Residència, devora la plaça Castellet, per tal que passi a propietat municipal.

Per últim, els informes jurídics que sol·licita, després de reiterades negatives a oferir-los de part de l'Alcaldia, són: informe jurídic sobre les vacances no fetes efectives i cobrades, i informe sobre les transferències de llicències de taxis.

Antoni J. Muntaner Pomar

Portaveu del Grup Municipal Socialista

El temps, el nostre temps per Joan Espiritusanto

Mes d'abril

Si en el mes d'abril cada gota val per mil, podem estar ben contents perquè el d'enguany ha estat un mes molt humit, amb pluges molt ben repartides.

Els dies de pluja foren tretze, repartits així: primera quinzena, tres dies (amb 14'6 l/m²); dins la segona quinzena, quatre dies (amb 12'2 l/m²); i a la tercera quinzena, la més plujosa, sis dies (amb 38'3 l/m²). Això fa un total de 65'1 l/m². El dia de més aigua fou el 26, amb 30 litres.

Pel que fa al vent, bufà la major part del mes de Tramuntana. Quant a les temperatures, les màximes correspongueren als dies 1, 14, 22 i 23, amb 22°, mentre que els dies 22, 24 i 27 no es passà dels 14°. Pel que fa a les mínimes, aquestes arribaren el dia 4, amb només 6°.

El dia 3 tinguérem un eclipsi de lluna, que començà a les 21'21 hores, i continuà el dia 4, fins a les 03'05 hores. El dia 17 hi hagué un eclipsi parcial de sol invisible a Espanya.

Mes de maig

Enguany, el maig ha tornat esser un mes sec. Pocs dies de pluja, cinc en total, que sumaren sols 15 l/m². Els vents bufaren de distints indrets, coincidint el dia de més pluja (el 12) amb vents de Mestral.

Les temperatures continuaren augmentant, com el mes anterior. Entre els 20° i els 25° oscil·laren les màximes, arribant-se a 28°, el dia 18 i un grau menys el dia següent. El dia 4 el termòmetre sols s'enfilà fins als 19°. Les mínimes, estables a principi de mes, pujaren molt cap al final, en què s'arribà als 20°, el dia 23. Els dies 12, 13 i 14 el termòmetre davallà fins als 11°.

El dia 19 de maig es celebra el primer dia de l'any del calendari musulmà (1417).

El nostre caràcter tan mallorquí...

Com la resta de mortals, els dilluns, els mallorquins també ens aixecam de matí per anar a fer feina. I com la resta de mortals, ho feim desitjant que arribi un altre cop el cap de setmana. Els mallorquins complim amb les nostres obligacions. Però, això sí, ens enfrontam a la dura tasca de guanyar-nos les sopes sense presses, sense deixar de banda el berenar a mig matí, el cafetot o la becadeta després de dinar, coses que són per als mallorquins un dret inherent al fet de viure.

És ben cert que la modernitat també ha arribat a les nostres illes i que l'estrès i les presses també s'han donat a conèixer i s'han apoderat d'alguns de nosaltres. I moltes vegades em demana quina fruitació deu sentir el monstre de l'estrès quan intentant apoderar-se de les ànimes dels mallorquins i havent arribat quasi a la consumació de la nostra abdicació, ens fa un bon

dia de sol primaverenc i totes les animestes mallorquines es queden embadalides, assegudes a la terrassa d'un bar prenent un cafetot i gaudint d'aquest miracle, oblidant per un instant com és de dura la vida. Això sí que és una bona teràpia! Ens fa creure que, efectivament, hi ha bons moments en aquesta vida.

Quan era encara una nina, no comprenia per què es deia que Mallorca era l'illa de la calma, sobre tot a l'estiu quan hi havia tant de truí. Però a mesura que he conegut altres llocs ho he arribat a comprendre. Aquí tenim tot el desitjable: llargs passatges per devora la mar, la natura, la pesca, la caça, les excursions, la platja, els esports, les copes, la tranquil·litat... i moltes altres coses. I tot això sense haver d'esperar les vacances, sense haver de fer grans esforços per estalviar, sense haver de comanar passatge. És així de senzill, ho tenim a ca nostra mateix i a qualsevol moment. La tranquil·litat que ens dona un dia de sol i, sobre tot, poder-lo gaudir sense haver de fer coa.

Moltes vegades he sentit dir

que els mallorquins no valoram el que tenim, i jo més aviat crec és perquè ho valoram i estimam que posam per damunt dels doblers, la riquesa i el poder, coses tan senzilles com viure tranquils, sense maldecaps, tenint temps per a nosaltres, la nostra família i les nostres coses.

Tal vegada és per això que els mallorquins no ens hem menjat el món. I, això sí, davant un problema, fora nirvis, la paciència és de savis, amb un "ja ho veurem", tot conforme. I si no s'arregla, idò, "deixar-ho anar".

També és ben del caràcter mallorquí el que "cadascú agreni a dins ca seva". Viu i deixa viure. No ens importa que el veïnat tiri les escombraries al carrer mentre no ho faci davant de la nostra porta. Es podria dir que no som el millor exemple de solidaritat. Aquest és l'aspecte que menys m'agrada dels mallorquins: el nostre sentit egocèntric de l'existència. Perquè així van les coses a Mallorca i ens feim creure a nosaltres mateixos que no en podem fer res. Deixam que a poc a poc ens quedin menys llocs bonics, tranquils i ben mallorquins.

Joana Aina Flaquer Terrassa

CARTES A CAP VERMELL S'Agulló

Festes del Carme

Estimada revista:

Em dirigesc a vosaltres perquè faceu arribar a la Comissió de Festes del Carme i a la Confraria de Pescadors l'enhorabona per l'organització, idees i actes de les festes del Carme'96. Han estat molt amenes, les festes, i han comptat amb un bon saber fer que ens ha omplert de goig a tots els qui hi hem pres part. Vull donar les gràcies a les persones que ho han fet possible. Elles han fet fer POBLE, cosa que feia anys que no veia en el nostre municipi.

Les "havaneres" resultaren una idea molt llúida i adequada per al tipus de festa de què es tracta. L'obra de teatre, amb una excel·lent escenografia, fou molt entretinguda i ens va fer passar una estona divertida i riallera. No en parlem de la berberna amb "Tumbet", que va estimular la participació del públic. L'exposició d'ormeigs i arts de pesca va ésser molt interessant. Tot en conjunt ha fet que gaudíssim de les festes marineres més maques que he vist des de molts d'anys ençà, fent-me reviure aquelles d'antany, quan tots esperàvem amb il·lusió que arribassin.

Pens que les coses que es fan bé s'han de dir, a fi d'estimular els organitzadors i perquè següixin en la mateixa línia.

Endavant i molts d'anys, i visca la festa del Carme!

Una gabellina que viu a Ciutat,

CATALINA MARIA LÓPEZ BERNAT

Amics de "Cap Vermell":

En un principi em va semblar una bona notícia el fet que l'Ajuntament fes passes per comprar s'Agulló. Fou tota una sorpresa que el Consistori intentés aconseguir la titularitat d'un paratge natural de gran bellesa per a l'ús i esbarjo dels ciutadans.

Però, aquests dies, m'han fet veure altres interpretacions de l'esmentat intent de compra. Quin interès pot tenir la titularitat d'una zona que es troba prou protegida (forma part d'una àrea natural d'especial interès) i preservada? Quins beneficis pot treure'n la gent si ja n'està regulat l'accés? O hi ha perill que es tanqui el pas pels seus camins? Si no és així, gastar doblers en la seva adquisició, per part de l'Ajuntament, no ho trobo justificat.

Altra cosa seria que la Conselleria d'Agricultura o el CIM s'ho fessin seu, augmentant així la xarxa d'espais naturals de titularitat pública, gestionant la seva conservació.

Ja està bé que l'Ajuntament assumeixi competències que no li pertanyen, quan no pot abastar les que per llei li corresponen. No seria de més que l'Ajuntament insti els organismes corresponents a fer un veritable pla d'ús i serveis que reguli les activitats que es poden dur a terme a la zona, que vetli pel seu compliment i serveixi als ciutadans.

No sé si a l'Ajuntament, a hores d'ara, li sobren doblers i no sap on ficar-los. Jo recomanaria que, si és així, fes una gidriola i estalviés per a èpoques de crisi. O, simplement, que ens baixés els impostos.

C. P. G.

INFORMÀTICA EN 4 PARAULES

QUÈ ÉS INTERNET?

És un conjunt de subxarxes interconnectades entre elles, formant una xarxa grossa, la qual comunica més de cent païssos de tot el món. Quan parlem de subxarxes ens referim a petites xarxes locals, és a dir, grups d'ordinadors connectats entre ells a nivell local, que al mateix temps estan connectats a altres subxarxes, i aquestes a altres, i així successivament. Totes aquestes subxarxes connectades integren una gran teranyina formant així el que es diu l'internet.

En el cas d'un usuari normal com qualsevol de nosaltres, si volem connectar-nos a internet ho hauriem de fer via telefònica amb alguna d'aquestes subxarxes que si estan connectades a la gran xarxa, i evidentment ja existeixen moltes empreses informàtiques especialitzades que es dediquen a connectar els usuaris pagant una quantitat de doblers, quantitat que dependrà de l'empresa elegida; és el que s'anomena Centre Servidor.

QUIN SERVEI ENS DÓNA L'INTERNET?

Els serveis que es poden utilitzar estant connectats a Internet difícilment podríem enumerar-los tots aquí, ara, però si que n'explicarem alguns d'ells, els més coneguts: el correu electrònic, que ens permetrà intercanviar missatges amb tot el món, i en el mateix moment, i a un preu inferior al d'una cridada telefònica local.

Tothom pot utilitzar l'internet, des d'un escriptor que escrigui a ca seva i envii de tant en tant el material escrit a l'editorial pel correu electrònic (teletreball); un metge pot intercanviar experiències laborals, i estar al dia de qualsevol novetat científica; l'empresari que vulgui anunciar els seus productes a l'internet tindrà milions de clients en potència repartits per tota la superfície terrestre, i aquests li podran adquirir al moment el que els interessi; aquell qui vulgui veure les imatges dels millors gols del darrer mundial, el qui vulgui reservar les properes vacances de l'hivern o el qui vulgui contactar amb fans de Sopa de Cabra, tots aquests són clients potencials de l'internet.

QUÈ ÉS NECESSITA PER A CONNECTAR-SE A INTERNET?

Els requeriments mínims per assegurar que el nostre ordinador tengui una connexió digna amb Internet, es pot dir que són:

- *Processador Pentium 100.*
- *8 Megabytes de RAM.*
- *1 Gbyte de Disc Dur.*
- *1 T. de vídeo de 1 Mbyte*
- *1 modem de 28.800 bps a 115.000*

baudis.

QUÈ VAL CONECTAR-SE A INTERNET?

No val un ull de la cara com molta de gent pot pensar, segur que surt més car fumar-se un paquet de tabac diari, o fer un cafè després de dinar cada dia, que viatjar amb internet. Es diu viatjar o navegar perquè vas d'una punta a l'altra del món en qüestió de segons. Però anem al preu que és el que interessa. Aquí s'han de distingir dues parts: primer, el que has de pagar al centre servidor perquè ens permeti connectar-nos a Internet i per una altra banda el que hem de pagar a telefònica per l'utilització de la seva línia. La tarifa del centre servidor es pot trobar per menys de mil pessetes mensuals i el preu de la cridada telefònica si es fa per infovia (això ja ho veurem un altre dia) ens sortirà com una cridada local, a poc més de cent pessetes l'hora, o el que és el mateix, passejar per la Casa Blanca, residència del president dels EUA, durant una horeta ens pot sortir per vint drets.

Suso Rexach

Conversa amb Nadal Bernat Sales

Com ja férem amb Antoni Amorós, duim a les nostres pàgines l'amic Nadal Bernat Sales, recentment ordenat capellà pel Bisbe de Mallorca. Amb ell conversam de la seva vocació i de la tasca que, com a nou pastor de l'Església Catòlica, creu que pot desenvolupar.

- En primer lloc ens agradaria que explicàs com així, de sobte, a Cala Rajada es produeix una mena d'eclosió vocacional. Dos capellans ordenats el mateix any, un altre jove -Andreu Nadal- al Seminari Major...

- Es tracta de la confluència d'una sèrie de circumstàncies. El fet és que, com va dir Antoni Amorós a l'entrevista que li fèreu, ell, que ja s'ho estava pensant, es va acabar de decidir quan jo vaig entrar al Seminari. D'aquí que, tot i la diferència d'edat, pertanyem a la mateixa promoció i hàgim estat ordenats el mateix any, amb pocs mesos de diferència. El va ser ordenat abans perquè jo sóc més jove. Les circumstàncies d'Andreu Nadal són unes altres, ell és molt més jove i la seva és una vocació posterior, podríem dir.

- Del vostre curs se n'han ordenat vuit, de capellans. No podem dir que cada any sigui igual...

- Sí, aquesta és una xifra poc habitual. En els cursos anteriors al nostre no se solia passar de dues o tres ordenacions. Els cursos que ens segueixen són de tres i quatre seminaristes, respectivament i tot seguit encara es produeix una davallada més forta, inclús amb alguns cursos buits, anys en què no ha entrat ningú al Seminari. Això, evidentment, és negatiu per a la marxa del propi Seminari i de l'Església de Mallorca.

- Una qüestió òbvia, que també plantejarem a Antoni Amorós, és la de la vocació. En el teu cas, s'ha tractat, i es tracta, d'un procés desenvolupat al llarg del temps, o bé d'un fet concret que sobtadament es presenta a la teva vida, com una mena de llum que s'encén en el camí de la vida?

- Supòs que ningú s'imagina la vocació com una cridada a cau d'orella que algú et fa un bon dia. Es tracta, evidentment, d'un procés, ara bé, un moment donat t'has de decidir i has d'optar per donar un sentit definitiu a la teva vida. Jo, dins el moviment parroquial de Capdepera i Cala Rajada, vaig anar fent un camí que em va menar a la decisió important d'entrar al Seminari. I que quedi clar que aquesta és una decisió que moltes vegades no és definitiva, encara que pugui parèixer que és la que més costa. Quan te'n vas és quan la gent se'n tem de la teva vocació i això crida l'atenció, però el Seminari és un

recorregut de sis anys i després un altre any treballant a una parròquia; és a dir, és molt de temps, un recorregut al llarg del qual segueixes pensant si aquest és el teu camí o no.

- Aquest procés vocacional, l'has desenvolupat d'una manera lineal i ascendent o hi ha hagut alts i baixos?

- Bé, en el meu cas es tracta, fins ara, d'una línia que ha tingut continuïtat, sense interrupcions. M'he ordenat amb l'edat mínima, als vint-i-cinc anys. Algú pot pensar que són pocs anys per a una decisió definitiva i que abans s'hauria de tenir més contacte amb altres circumstàncies vitals. Ara bé, en el meu cas les circumstàncies han vingut així, sense interrupcions, com he dit, i això m'ha menat a aquesta ordenació primerenca. De tota manera, alts i baixos sí que n'he tengut, com tothom supòs, i preguntes me n'he fetes moltes mirant d'aclarir si jo seria capaç de donar tot el que la meua vocació m'exigeix. Afortunadament, fins ara he anat resolent els dubtes que se m'han presentat.

- Dins tot aquest procés, la família quin paper hi ha jugat?

- Jo ja vaig dir a l'homília de la Missa Nova de Cala Rajada que la meua família havia jugat un paper molt important pel que fa a la meua vocació. Jo vaig créixer i vaig ésser educat en uns valors cristians que han marcat la meua vida. Així i tot, en el moment que tu dius que te'n vols anar al Seminari sempre hi ha una mica de topada, són uns moments que difícilment es poden viure amb absoluta normalitat, encara que com en el meu cas es tracti d'una família creient. Però després dels primers anys en el Seminari, quan tot ja es va haver palt una mica i, sobre tot, quan varen veure que jo era feliç i que caminava pel camí que havia escollit, no he trobat sinó recolzament i ajuda, i ara crec que ells estan contentíssims. Crec que als meus pares se'ls nota, aquesta felicitat. Aquesta afirmació crec que la puc fer extensiva als meus amics, entre els quals sempre he trobat una gran comprensió i estimul.

- Parla'ns una mica de la parròquia de l'Encarnació, on fores ordenat. Des dels pobles, tot quan es refereix a Palma ens sembla una mica despersonalitzat per les proporcions de la pròpia ciutat; ara bé, segurament deueu tenir una vida comunitària, viva i activa, a nivell parroquial...

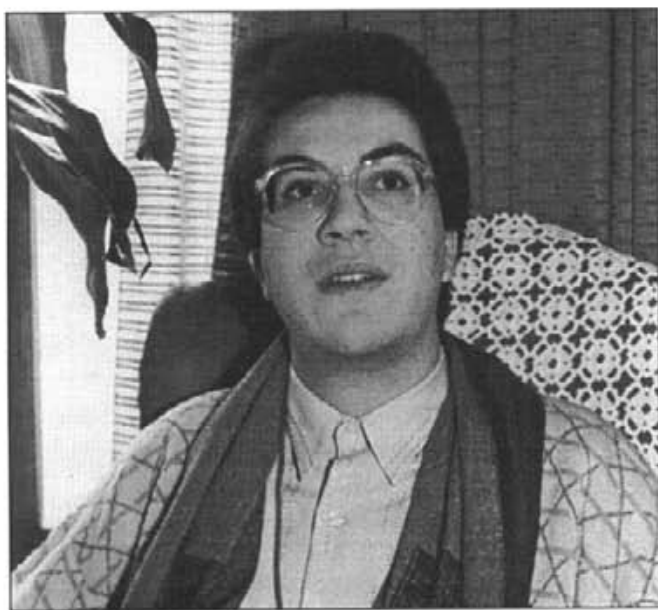
- El terme que comprèn la parròquia de l'Encarnació abastaria uns dotze o tretze mil habitants. Segurament, nosaltres no arribam a tots, però això passa per tot arreu, també als pobles. Nosaltres tenim una vida a nivell de

grups i moviments parroquials molt activa, de part d'una gent que se sent cristiana i que és militant. Aquesta zona de l'Eixample compta amb una població molt estable, bona part procedent de distints pobles de l'illa, i quan vas pel carrer la gent t'escomet com si d'un poble es tractàs.

- Veig que t'hi sents molt ben acollit...

- Sí. Jo de tot d'una tenia una mica de por de no saber-m'hi adaptar, pel que hem dit de tractar-se de Palma, d'una parròquia gran... però l'acollida fou excel·lent des del primer moment. Jo tenc una especial dedicació als joves, catequesi, escoltisme, esplanai, etc. i hi he trobat uns nuclis molt actius que ara estam intentant aglutinar i coordinar, per mirar de dur endavant una sèrie de tasques conjuntament.

- Ens agradaria que ens parlassis de la tasca que també estàs duent dins la Universitat de les Illes Balears, per manament exprés del Bisbe.

- El que el Bisbe em va demanar és que entràs a fer part d'un equip que, sota el nom de Pastoral Universitària, té per objectiu donar a conèixer què és l'Església i qui és Jesús al món universitari de Mallorca, és a dir, a professors, alumnes i personal administratiu. La nostra és una universitat jove, que es va desenvolupant i es troba en ple creixement.

Estam preparant tot un calendari d'activitats. Aquest programa, que anomenam Fe-Cultura, es proposa oferir una sèrie de conferències, trobades, taules rodones, etc. que ajudin a la trobada del món de la cultura i el de la fe.

- Quina mena de futur et planteges, com a capellà? Vosaltres estau sotmesos a l'obediència al vostre bisbe...

- Sí, però no es tracta d'una obediència cega. Evidentment, jo com a capellà de l'església de Mallorca, estic al servei d'aquesta església i el meu projecte de vida com a capellà passa per les seves necessitats. Com a cosa a mig termini, i com molts no ignoren, a mi m'agradaria

completar estudis a fora, possiblement relacionats amb la història de l'Església. Ara bé, aquesta aspiració un se la va plantejant en contrast amb les necessitats immediates que el Bisbe et va plantejant. Per part del nostre Bisbe nosol haver-hi imposicions sinó diàleg i en el meu cas concret esper, en el futur, poder satisfer aquelles aspiracions de què he parlat, sempre d'acord a un ordre de prioritats.

- Potser hem guanyat un capellà, però a nivell local hem perdut un element dinamitzador de moltes d'activitats cíviques, com festes, acampades, etc.

- A mi m'agrada molt implicar-me en la vida del poble i crec que el fet d'haver fet part d'alguns grups que treballen per al poble m'ha ajudat a entendre millor el servei gratuït als demés. Jo veig molta gent jove que treballa en aquesta línia, ja sigui de cara a les festes del poble, agrupacions musicals, culturals, etc. I si se'm permet un consell jo demanaria a aquesta gent que procuri no cremar-s'hi, que hi vagi en bones i que intenti seguir per molts d'anys fent una tasca constant. També és important saber de cap a on es vol anar, quins són els objectius que es plantegen en tot tipus d'activitats. Serenitat, tira-tira i fites ben clares.

- Quines coses t'agradaria comentar, que no t'hàgim plantejat?

- Com dèiem al principi, pot semblar estrany que de sobte, a Cala Rajada, dos joves decidissin fer-se capellans, però això no resultan tan rar si es coneix a fons la indiosincràsia i la manera d'esser de la gent d'aquest poble. A pesar del factor despersonalitzador que suposa la dedicació gairebé exclusiva a una activitat econòmica com el turisme, aquí hi ha un nucli de gent que es pren molt seriosament allò que és el poble, qui són ells, què són i com són, de cap a on volen anar i com fer-ho, etc. I això que es dona dins el poble també es dona dins la comunitat cristiana, dins les parròquies, on hi ha gent molt conscient del seu paper de creients, gent militant i treballadora que m'ajudà molt a donar la passa que vaig donar.

- I ja que d'identitat de poble estam parlant, aquest és un factor que a tu també t'ha preocupat sempre...

- Sí, i en aquest sentit m'ha ajudat molt el fet de conèixer gent d'altres llocs igualment preocupada per aquestes qüestions, gent embarcada en la tasca de defensa i recuperació de la nostra llengua i de la nostra identitat, com el Grup Blanquerna, el Grup de Joves per la Llengua, de la qual sóc voluntari. Ells m'han ajudat a entendre que l'Església, i jo amb ella, ha de tenir un compromís ferm per tal que el nostre poble sigui reconegut i la nostra llengua sigui recobrada i reconeguda.

contes d'es Padri Maletor

En Rovellat de sa Torre Esbucada (i 2)

Ses qui no ho tenien clar eren ses autoritats a ses quals tothom es queixava d'en Rovellat i sa seva pandilla.

En es poble no hi havia tranquil·litat degut a sa gran quantitat de denúncies, més que comprovades, contra en Rovellat i sa seva pandilla. A la fise l'endugueren a empresonar a Palma.

De tot d'una, dins sa presó, ho passà molt malament. No menjava, es volia morir, no volia fer res... però gracies a uns llibres bons que va llegir va canviar de parer i a partir d'aquell moment va perèixer que l'havien pastat de bell nou. Va sortir voluntari per ensenyar a llegir i escriure i fer escola d'estranger. Es deixà sa barba i es cabells llargs i es posà a fer feina com un negre en es taller de sa presó.

Amb sos doblers que guanyava feia una gedriola, com sa que va fer de jove, a sa seva terra, i sempre que sortia qualche feina en sa que pogués guanyar un duro, en Rovellat de cop si apuntava.

Quant va haver complit sentència i l'amollaren posà proa de cap en es far i no s'aturà fins a sa torre Esbucada. Es coneix que a sa presó havia pensat en tot lo que havia de fer quan l'amollassin, perquè l'endemà d'haver arribat es posà en contacte amb un picapedrer per mirar de restaurar sa torre. I, com que es picapedrer no volia fer feina fora cobrar, en Rovellat li mostrà sa gidriola que havia fet a sa presó i li digué que cobraria tota sa feina que fes, i així va esser.

Com que a en Rovellat no li agradaven ses pales ni ses grues, va voler que tot es fes com ho feren es primers constructors. Es materials que van emprar foren pedres, grava, calç, peces de marès i aigua, i per fer sa feina no empraren res pus que un ternal i sa corriola per pujar es materials.

En Rovellat era un gran dibuixant i venia es dibuixos que feia a es turistes que pujaven a contemplar ses vistes d'es far. D'aquesta manera no li faltaren doblers per poder acabar s'obra, que uns altres havien deixat esbucar fora cuidar-se'n d'es records d'es nostros avantpassats.

Una vegada tengué s'obra acabada deixà que sa gent anàs a veure com era una torre de senyals.

Aquestes torres estaven situades a distància, de tal manera que d'una poguessin veure sa següent, i sa torre Esbucada és sa que està més en es llevant i més a prop d'on surt es sol.

Amb so temps en Rovellat, a més de restaurar sa torre, va comprar es terrenys d'es seu voltant i quan ho va tenir que no li faltava res es presentà a es batle de Capdepera, i davant notari, li va fer donació de sa Torre Esbucada perquè fos d'es poble i que tots la poguessin visitar de franc.

Conten que en Rovellat, que sabia moltes llengües, va estar molts d'anys donant explicacions a es estrangers que pujaven allà dalt a veure sa torre de senyals i encara hi és si no se n'ha anat.

fi

Aquest conte està
dedicat a na Maria del Mar
de ca'n Tòfol,
per lo simpàtica que és.

som la primera
de totes

Vos recordam que el mes d'agost és per descansar

fins el setembre !

L'Ajuntament informa

Aquest mes dedicam aquest espai al comentari de les darreres actuacions en el camp de policia i seguretat ciutadana, que es concreten en la reforma circulatòria (una més) del nucli de Cala Rajada i la presentació de dues unitats noves de la Policia Local. Amb aquest motiu, hem parlat amb Joan Baltasar Bonnin, regidor responsable d'aquesta àrea.

- Quin sentit té aquesta reforma circulatòria?

- La reforma que s'ha iniciat té com a finalitat facilitar les sortides directes del nucli urbà de Cala Rajada i millorar la senyalització. Pensem que, així com les entrades a Cala Rajada es troben ben definides: carrer Elionor Servera, carretera de ca'n Patilla i, en menor mesura, el carrer Nereides (des de son Moll); les sortides, en canvi, s'han de definir. Abans, per exemple, sortir des del moll obligava a fer un recorregut per diversos carrers fins a trobar el camí encertat, de manera que la gent que no coneixia el poble, turistes i visitants, creaven i patien el conflicte que això suposava: embussos, aturades, indecisions... Pretenim aconseguir un trànsit més fluït, i per això hem decidit reforçar itineraris directes de sortida i millorar i augmentar la senyalització.

- Tots hem vist nous senyals verticals i s'ha notat un fort increment dels horitzontals (en terra)...

- Els nous senyals verticals són per a indicar la nova situació i sobre tot per a informar. D'altra banda, segons els experts, les indicacions en terra, especialment a les aturades obligatòries, són més visibles i suposen una millora a zones i creuers perillosos.

Zona del Moll, una de les més afectades

- Quines zones són les més afectades per la reforma?

- La més afectada, amb un canvi més radical, ha estat la

del moll. Escoltant suggeriments de residents hem canviat els carrers d'accés i sortida. Abans el carrer ca's Bombu era d'accés i ara és de sortida, i el carrer paral·lel, Antoni Maura, passa a ser d'entrada, juntament amb el carrer Joan March. Aquest, a més, té doble sentit. Aquests canvis permeten que el carrer ca's Bombu enllaci directament amb el carrer Joan Moll i aquest amb la sortida de Cala Rajada.

Una altra zona amb canvis és la que es troba als voltants dels carrers Faralló i Rafel Blanes, on s'ha pretès incrementar la fluïdesa del trànsit i evitar dobles direccions. Aquesta zona compta amb molts de locals nocturns i es pot aparcar als dos costats del carrer; amb la reforma intentam evitar embussos i procuram repartir el trànsit, de manera que afecti el menys possible als residents.

També s'ha iniciat una modificació a la zona dels carrers Menorca i Magallanes que, més envant, culminarà amb la transformació d'ambdues vies com a de sentit únic.

- Aquesta reforma sembla que no és definitiva...

- No, no ho és. No es poden canviar usos i costums de la gent si no és estrictament necessari. El trànsit és un procés dinàmic, no tancat, que evoluciona, i a més som conscients que la nostra proposta no és perfecta, però sí la millor que hem pogut fer. També sabem que poden sortir problemes no prevists i després de veure les repercussions a les distintes zones afectades haurem de prendre noves mesures.

També he de dir que la reforma no es troba acabada. Ha duit molta feina de preparació, de papers, però encara enduu més la seva realització material, com col·locar els nous senyals i pintar. Hi hem tengut un policia i tres membres de la brigada fent feina durant molt de temps. Esper que, d'aquí a finals d'any, tot estigui acabat.

- Pot quedar la reforma en una simple plantada de senyals?

- És cert que hem afegit senyals als que ja hi havia, però també n'hem llevat. A Elionor Servera, per exemple, s'ha eliminat dotze pals, intentant agrupar tots els senyals possibles. Però això té una limitació. Aquí acceptaria qualsevol suggeriment vostre sobre els senyals que sobren. A mi tampoc m'agraden.

- La Policia Local ha presentat dos nous serveis...

- Fa uns dies presentarem la Unitat d'Intervenció Immediata, amb una dotació de sis policies, dedicats bàsicament a l'actuació urgent en accidents, incendis, auxilis i altercats diversos. A nivell material, compta amb un Peugeot 406 de nova adquisició i nombros material de salvament aquàtic i de muntanya.

També hem posat en marxa un servei de policia en bicicleta, amb la finalitat de cobrir la vigilància de les zones peatonals, millorant la mobilitat d'aquestes unitats. S'aconsegueix així una major presència, més silenciosa que no amb les motos, i més efectiva que a peu. Compta amb cinc agents.

* La mort, en una sola setmana, de tres figures destacades de les lletres mallorquines, és a dir, de les lletres catalanes, suposa un cop baix i mal d'encaixar. Si a països normals això és mal de pair, ara comptau en el nostre! Aquí, per desgràcia, els escriptors, a més de la funció creativa aconsegueixen un altre paper fonamental: el de valedors i garants de la llengua. El prestigi de persones com Josep Maria Palau i Camps, Damià Huguet o Miquel Àngel Riera, és el mirall en què els ciutadans redescobreixen el propi idioma i l'aprenen en la seva forma més culta i digna. Els homes d'aquesta talla s'aixequen com els estendards que cercam en moments de feblesa i de dubte. Ells constitueixen, des de la seva categoria, una barrera i un fre a les pretensions d'anorreament del català que perviuen en moltes persones, polítics inclosos.

No és aquesta una nota necrològica, sinó una convidada a la fidelitat cap a la nostra llengua. Una fidelitat que passa, entre molts d'altres camins, per la lectura de "Els transplantats" de Palau i Camps, "Esquena de ganivet" de Damià Huguet o "Illa Flaubert" de Miquel Àngel Riera.

* Tant el president Matas com el conseller Flaquer han reiterat que de la qüestió lingüística no en volen fer un gra massa i que pretenen conduir aquests assumptes amb discreció i prudència, enfora de crispacions innecessàries.

Nobles pretensions són aquestes. I impossibles, a més. Fins i tot si decidissin no fer res en absolut, deixant passar el temps sense parpellejar, no aconseguirien fer realitat els seus bons desigs. La seva gestió serà jutjada pel que facin... i pel que deixin de fer.

En aquest sentit, he de dir que el començament no ha pogut ésser més decebedor. Rebre la *Platà-forma en defensa de sa llengo baleà* no té excusa. Ja en pot dir de coses el senyor Matas, que poc podem confiar en ell en el futur. Rebre l'advocat Barceló

i els seus acòlits és mostrar el llautó, donar ressonància a la incultura -autoconfessada- i fotre una coça a l'os de la cama dels escriptors morts, dels escriptors vius, dels lectors dels escriptors morts i vius i de tota persona que s'enfronta al tema de la llengua racionalment i científicament i no des de la ignorància expressa. I ja que he anomenat l'advocat Barceló, aquest home constitueix una prova més que la Universitat no és dispensadora de CULTURA sinó de sabers parcials, i de com un títol universitari no vacuna contra la ignorància.

* A una festa, fa poc, se m'acostaren dues persones per dir-me que seguien la meua secció. Em digueren: "Nosaltres sabem tu com penses, però tu no saps com pensam nosaltres". I era cert. I vaig pensar per un moment si em voldrien envestir per les meves opinions. Però la cosa era totalment distinta: em varen felicitar i es solidaritzaren amb els meus punts de vista. Com que això no em succeeix quasi mai, ho he volgut contar. Aquestes detalls animen i encoratgen. Compartir les mateixes il·lusions i treballar pels mateixos objectius són aspectes imprescindibles a fi de no recular ni una passa. Necessitam fer-nos costat i dir-nos, els uns al altres, que no estam sols.

* Em contaren un incident que no he comprovat, d'uns joves del poble amb un suposat membre de les forces de l'ordre públic. Segons la versió que m'arribà, aquest element, que anava de paisà, dins un conegut bar hauria proferit frases insultants vers els mallorquins i la nostra llengua. Esper que no sigui cert. Desig que no ho sigui. Afortunadament, fins ara no hi ha hagut massa incidents greus amb les esmentades forces de l'ordre i així hauria de continuar, al manco per qüestions d'aquest tipus. Crec que no cal recordar a aquests servidors públics que el sou el cobren dels nostres doblers i que el seu DEURE és respectar la Constitució i l'Estatut, és a dir, respectar la nostra autonomia, la nostra gent i la nostra llengua.

* Vaig mantenir un canvi d'impressions amb Sebastià Ferrer "Maleter". Parlàrem de l'opinió que el mes passat vaig emetre sobre el seu llibre dedicat a la història del C.E. Escolar. Li vaig reiterar que, en el meu cas, era això: una simple opinió. I crec que tot va quedar clar. Amb en Sebastià podem discrepar sobre tot quant sigui, però sempre ens respectarem. En molts d'aspectes som un fervent

admirador de la seva tasca de recerca i recopilació de tot allò que fa referència a la història recent del poble. En aquest sentit em permet d'encoratjar-lo a seguir endavant, fins i tot quan algú discrepa d'algun aspecte conc ret del seu treball. Com ara jo.

* Em dol -ningú sap com em dol- quan algú que conec fa anys i panys, algú que ha viscut entre nosaltres gairebé tota la vida si no és que ja hi va néixer, s'adreça a un alemany amb un correctíssim "guten morgen", o un "guten tag" o un "guten abend", sense cap mania. I en canvi a mi no m'ha pogut dirigir mai un bon dia o un bon vespre. Sempre m'he hagut de conformar amb un "buenos días" o un "buenas noches", sistemàtics i insistents.

I és clar que els entenc quan em diuen "buenas tardes"! Però no és aquesta la qüestió. Es tracta que, com a mínim, m'agradaria ésser tractat amb la consideració que es té a un alemany. Ni més ni manco. Mirau si deman poc.

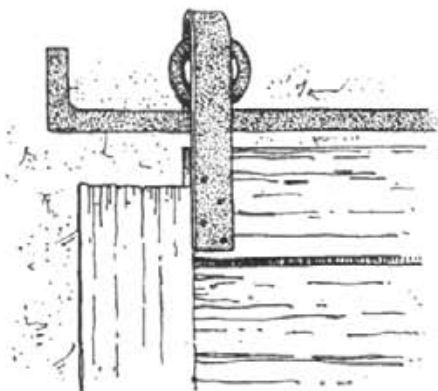
* M'he fixat que molts d'anuncis que apareixen al *Diari de Balears* són en castellà. Són molt lliures, els anunciants, de fer el que vulguin, ara bé, no deuen desconèixer que els lectors d'aquesta publicació, lògicament, són gent que ha optat pel català com a llengua prioritària i que, consegüentment, preferirien trobar igualment en català tots els anuncis. Trobar un anunci en castellà a l'esmentat diari, em sembla que més que propaganda deu resultar un cert desprestigi per als anunciants. Si jo fos empresari m'ho pensaria.

* Un bon amic va anar a Manacor a renovar el seu document d'identitat. Quan li demanaren si volia introduir algun canvi a les dades, manifestà que volia que el nom de Cala Rajada figuràs en la grafia normalitzada, que a més és la oficial. Això no va ser possible. L'ordinador sols conté la forma Cala Ratjada. En canvi s'ofereixen alternatives com Cala Provensals/Cala Provençals o Cala Lliteras/Cala Lliteres.

I com així, aquests disbarats? És que a un de la capital d'Espanya li ofereixen la possibilitat de consignar el seu lloc de residència com a Madrid o Madriz, indistintament?

El meu amic s'ha hagut de conformar amb el nou carnet amb una falta d'ortografia. Quanta deixadesa i quanta inèrcia negativa duu l'Administració!

Jaume Fuster Alzina

BIBLIOTEQUES PÚBLIQUES MUNICIPALS

Horari d'atenció al públic - ESTIU 96 (juliol i agost)

BIBLIOTECA DE CAPDEPERA (carrer Lluna, 4- telèfon 56 30 56)

- Dimarts de les 16'30 a les 20'00 hores
- Dimecres de les 10'00 a les 13'00 hores
- Dijous de les 16'30 a les 20'00 hores

BIBLIOTECA DE CALA RAJADA (carrer Hernán Cortés,44 - telèfon 56 49 32)

- Dilluns de 16'30 a les 20'00 hores
- Dimecres de les 16'30 a 20'00 hores
- Dijous de les 10'00 hores a les 13'00 hores

RONDALLES DE MALLORCA DE L'ARXIDUC LLUÍS SALVADOR (V) EL FET DE LA TORRE DE CANYAMEL

Això era un pare, dos fills i una filla, que a principis de juny se n'anaren a segar a Sa Rota, devora sa Torre de Canyamel. Fermaren una vedella que se n'havien menada a la vorera del torrent de Na Nyana i es posaren a segar.

La filla se'n va anar a dur aigua de la font d'en Bagura i se'n va dur un poc de roba per rentar-la.

Serien cosa de les nou o les deu quan veren comaprèixer tres homes que davallaven de la part de dalt del torrent i desfermen la vedella i li donen per avall, per la part de dins la Torre. I varen ser moros. Els dos fills, quan veren que els moros se'n menaven la vedella parteixen de cap a ells. Un amb la falç i l'altre no la se'n va dur.

Com foren a ells armaren un poc de baralla, perquè els volien prendre la vedella i no pogueren. Un d'aquells moros, amb un d'aquells garrots que duïen que tenien punxa, pegà al qui duïa la falç. El va transtornar i perdé la falç.

Mentre hi havia aquesta baralla, el talaier de la torre tocà el corn, perquè havia vist una altra guarda de moros que pujava per la part de la mar. I aquí que fugen els homes que es barallaven i tots els altres treballadors d'aquells redols i tothom acudeix a la torre per amagar-se.

Quan foren a la torre, es recordaren de la germana que era a dur aigua i que no havia comparegut amb el so del corn. I determinaren d'anar a cercar la germana juntament amb son pare i altres homes que havien acudit a la torre.

Se n'anaren, i quan els moros els veren venir, fugiren; però quan varen ser a la gola, prop de l'arenal, devora les coves, deixaren la vedella perquè no la podien passar per la gola.

Els qui els encalçaven trobaren aquella al.lota que havia anat a cercar aigua, fermada a un arbre, devora la font i molt maltractada, i era que els moros l'havien trobada i l'havien deixada d'aquella manera, quasi per morta.

Son pare i els seus germans recolliren la filla i la se'n dugueren a Artà, que encara era viva; però se morí d'aquesta. I els altres homes, per venjar-la, encalçaren els moros fins a la vorera de mar. Però ells tenien una barca a s'arenal i allà s'enbarcaren.

Els de terra no els pogueren seguir més, però observaren que prenién la volta de la cova dels Coloms, com qui anar a la cova dels Ermitans. I s'enfilaren per la muntanya i veren, abans d'arribar al Cap Vermell, una barca més grossa, i, a dins la barca, no hi havia ningú. La barca grossa es va fer a la vela, i els d'Artà no pogueren venjar la mort d'aquella al.lota.

Aquesta narració sobre el fet de sa Torre de Canyamel no pot ésser considerada com una rondalla ni tampoc com una llegenda; com vol indicar el propi títol, "el fet" fou ben real i l'exposició del succés el descriu minuciosament, sense elements de caire simbòlic, fantàstic o religiós. A l'hora d'analitzar-la no es poden utilitzar els recursos emprats per a les rondalles sinó

els propis de la investigació històrica. Una ressenya històrica em permetrà explicar i situar històricament aquesta i d'altres rondalles gabel·lines de l'Arxiduc.

En el segle XVI, els turcs amenaçaven Europa per l'Est i per la Mediterrània, on imposaven el seu poder. Aleshores practicaven una estratègia imperialista i expansionista que consistia en atemorir els pobles veïns, actuant sanguinàriament i cruelment per després conquerir-los i establir places des de les quals estendre el comerç o exigir un vasallatge.

En aquesta època, a les Balears, es produïren nombroses invasions turques dirigides pels germans Barba-roja i, després, per Ali Bajà. Fruit d'aquesta política, fou l'assalt realitzat al poble de Ciutadella en el mes de juliol de 1558, on la majoria dels veïns o bé moriren en defensa del poble o foren assassinats després de la rendició. A Mallorca, algunes invasions són recordades a les tradicionals festes de moros i cristians de Sóller i Pollença; altres invasions queden en la memòria històrica de pobles, com Andraitx, on el 2 d'agost de 1578 hi desembarcaren 1.200 moros, que foren expulsats gràcies a la intervenció de la Mare de Déu dels Àngels. Capdepera també patí aquestes invasions; "l'any 1562, 55 habitants del Castell i del terme de Capdepera manifestaren en un document que es trobaven en màxim perill per mor de la potència i destresa dels infidels, per estar situat molt veïnat de la mar i enfora de tot auxili i socors. No havia molts d'anys l'arribada de Capdepera havia estat assaltat i despoblat pels infidels i, per tant, els habitants del Castell o la major part d'ells intentaren anar-se'n com a lloc perillós, d'on amenaçava la dissipació, ruïna i despoblació" (1).

A partir del segle XVI el poder dels turcs va anar minvant i, amb el temps, desaparegueren les grans invasions i assalts a pobles i ciutats cristians. Aleshores sorgiren els corsaris i pirates, que actuaven emparats pels governants o pel seu compte i risc; vivien del què robaven i dels captius que feien i duïen a vendre a Alger o a altres ciutats nord-africanes. El comerç d'esclaus a la Mediterrània no desaparegué fins al segle XIX, després que França conquerís Argèlia, l'any 1830 (2).

En base al que he exposat, la rondalla més antiga és l'anomenada "La fosca contra els moros"; segurament de la segona meitat del segle XVI, quan el poder turc era més fort i expansionista, mobilitzava una gran flota i els enfrontaments amb els cristians eren més enconats. Els cristians creien, quan les batalles els eren favorables, que comptaven amb l'ajuda de la Mare de Déu.

Segons les nostres rondalles, el rapte d'en Colau Vell i dels pagesos de sa Mesquida fou obra de corsaris o pirates moros i es produiria en el segle XVIII. A l'entorn de la vida dels corsaris es va crear una veritable llegenda negra, de crueltat i de vida luxuriosa, unes creences populars sovint alimentades per mitjans clericals (3). En l'alliberació d'aquests captius també hi intervingué la Mare de Déu.

La captura d'al.lots i al.lotes era el botí més apreciat pels moros, perquè tenien un bon preu en el mercat d'esclaus; per això, sorprèn que en "El fet de la Torre de Canyamel" els pirates moros no raptassin l'al.lota que havia anat a fer bugada a la vorera del torrent. Segurament no els interessaria la seva captura i per això la maltractaren fins al punt de provocar-li la mort.

El què si intentaren fou robar la vedella que pasturava a prop de Na Nyana. L'amo en Joan Sancho "Coll", en la seva "Història de Capdepera", també conta un fet semblant: "Quan en Sanxu dels Escalons era al.lot, els de la meua edat mos recordam d'ell, era el mosso del bover de Son Jaumell, tenien aquells animals tan ben ensenyats que quan sentien cridar: "morus", pareixia que tenien mosca, tant corrien cap a les cases. Una vegada tengué necessitat de pegar aquest crit i els pirates se'n dugueren una vedella que quedà darrera perquè era coixa" (4). L'amo en Joan va néixer l'any 1879, per tant si va conèixer en Sanxu dels Escalons, els fets esmentats es produïren entorn a l'any 1830 o posteriorment, data aproximada en la qual crec que succeí el fet de la Torre de Canyamel. Seria la desaparició d'aquest mercat d'esclaus el motiu pel qual no raptaren aquella al.lota? Es reconverterien els vells pirates en lladres i contrabandistes quan desaparegué el vell mercat?

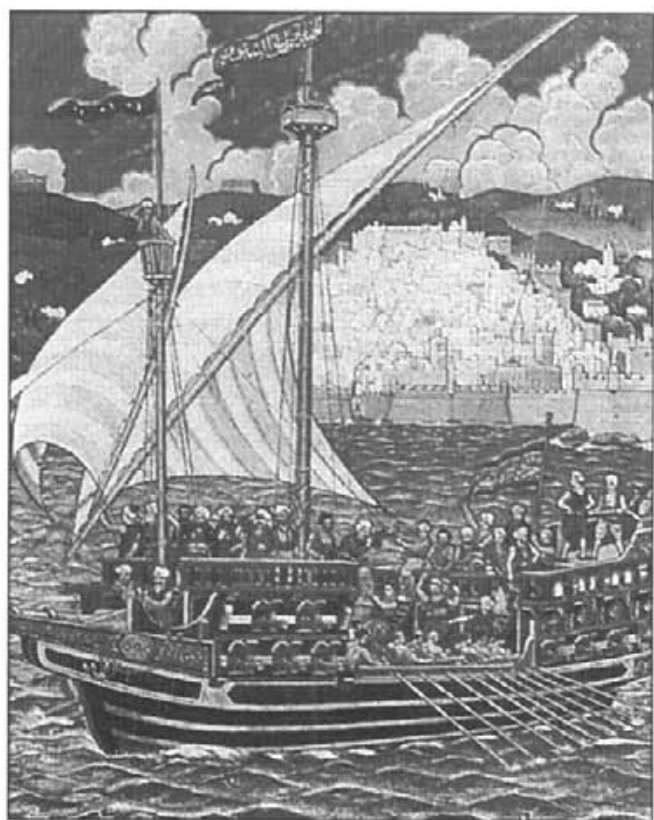
En aquest cas i a molts d'altres que hi podríem afegir, sembla que els pirates se'n fotien dels torrers que vigilaven la costa; també ho tenien clar els pagesos de sa Torre, que vigilaven pel seu compte, i fou el talaier de la possessió qui tocà el corn. Els pirates coneixien bé la costa mallorquina i el nostre sistema defensiu, a vegades eren mallorquins renegats qui els dirigien (5). Les cales de Canyamel i sa Mesquida estan situades entre els indrets on hi havia les torres de defensa que disposaven d'armes d'artilleria: la del Port Vell, la de Capdepera (vora el far) i la d'es Matzoc; per tant, aquestes cales eren bons refugis, durant els mesos d'estiu, per fugir del foc dels torrers.

La narració és interessant per la detallada descripció

dels fets i les precises referències toponímiques: Na Nyana, cova dels Coloms, cova dels Ermitans, la font d'en Bagura (segurament es tracta de la del Prat Redó) i sa rota de Canyamel. Aquests topònims indiquen que en aquells moments encara no s'havia començat la colonització de les terres de la vorera de mar, però els roters ja treballaven dins la marina; després vendria la dessecació de part de l'estany i es formaria el Prat Redó i l'explotació turística de la cova dels Ermitans es donaria amb el nom de coves d'Artà.

També cal destacar la rigorositat i realisme amb què s'exposen els fets; el narrador, intencionadament, descartà els elements que podien posar en dubte la veracitat de la història, però no podia imaginar que anys després aquesta narració seua seria publicada en una recopilació de rondalles mallorquines.

Josep Terrassa

Notes

- (1) Antoni Gili Ferrer. "Festa de l'Esperança", Cap Vermell, gener 1984, núm. 37.
- (2) Antonio Elorza. "El imperio turco: una lógica de dominación", Historia 16, núm. 230, juny 1995.
- (3 i 5) Emilio Sola, "La cruz de la cristiandad. Los renegados y la piratería berberisca", Historia 16, núm. 238, febrer 1996.
- (4) Cap Vermell, núm. 37, capítol XIII.

NO COMPLIQUEM LES COSES SENZILLES

En certa ocasió vaig assistir a una reunió en què, abans d'entrar en matèria, vàrem estar discutint una hora sobre la manera de procedir. Aleshores, algú va dir que la vida en ella mateixa és senzilla, encara que sovint es complica per fenòmens naturals, com poden ser les malalties o un accident fortuït, però tots estàrem d'acord que la majoria de vegades som els humans els qui complicam les coses i la vida. Llavors, quan sorgeix cert tipus de problemes, donam la culpa a la societat o a l'ambient del carrer, oblidant-nos que cada un de nosaltres forma part d'aquesta societat i, ens agradi o no, cada un de nosaltres també té la seva influència, més poca o més molta, dins l'ambient que es respira al carrer.

Un dels assistents a la reunió tragué una frase que va dir que era del Papa Joan XXIII i que més o manco deia així: *"No compliquem les coses senzilles i simplifiquem les que són complicades"*. Aquesta frase em sembla que té la seva filosofia i la seva profunditat i si la prenem seriosament ens pot ajudar a no fer d'una palla un paller ni a magnificar aquelles coses que, per senzilles, estan bé així com estan.

Ho diré amb un exemple clar. Fa una mesada vaig voler visitar el director d'una empresa de Ciutat i ni que hagués hagut de demanar audiència al Rei! A la meua cridada telefònica prèvia, va respondre la secretària que està a la centraleta; aquesta em posà amb la secretària del director, la qual em digué que en aquells moments el director estava ocupat; que si volia deixar alguna comanda o encàrrec. No dubt que el director estigués ocupat -tal vegada llegia el diari-, el que no entenc és per què hem de complicar tant les coses, tan fàcil com seria desbancar certes postures o desmitificar algunes figures.

Tant de bo aprenguem a simplificar al màxim la nostra vida i a no complicar la dels altres. Aquests ho agrairan, a nosaltres ens anirà millor i al cap i a la fi tots hi sortirem guanyant. Ho provam de fer aquest estiu?

Andreu Genovart Orell

ALTRES NOTÍCIES SOBRE CUBA

Són moltes les notícies que darrerament apareixen als mitjans de comunicació sobre Cuba i molt poques les que informen sobre la situació de l'illa caribenya.

Pareix com si, a partir del luctuós incident de les avionetes i l'aprovació de la injusta llei Helms-Burton, s'hagués decidit informat només de tot allò negatiu -que, per altra banda, tot país té- i ignorar les conquestes i els avenços.

Res es diu, per exemple, sobre el fet que Cuba sigui un dels pocs països on la sida a penes s'ha desenvolupat, gràcies a un programa integral d'atenció i prevenció. Tampoc es diu que malalties com la rubèola, la diftèria, la meningitis tuberculosa i la rosa, entre d'altres, es troben pràcticament extingides gràcies a un pla de vacunacions i malgrat el difícil període pel que passa l'illa.

Menys informació ens arriba, encara, sobre els avenços -per més que hagin vingut forçats pel propi bloqueig- que els laboratoris cubans estan duent a terme en medicines a partir de plantes i substàncies animals. Així i tot, cremes antimicòtiques, medicaments antivirals, antiinflamatoris, sedants, xarops, etc. estan substituint la manca de medicaments convencionals.

Una mica més, però no prou, s'ha parlat del tractament mèdic i solidari que més de catorze mil nins de Rússia, Ucraïna i Bielorússia han rebut, en la ciutat dels pioners, a les afores de l'Havana. L'antic campament d'estiu per a nins cubans es transformà, al 1990, en un hospital amb 250 metges i infermeres, únicament ocupades en les malalties i seqüeles que deixà en aquests nins l'explosió de Xernobil.

Aquestes són algunes notícies que a penes han sortit pels informatius.

Antonio Rodrigo Lera

EN COS DE CAMISA

Abans, quan només se'n menjaven en ocasions especials, els canelons se servien bullents, dins un plat ad-hoc. Ara, que en menjam quan volem, se serveixen tebs i, a molts de restaurants, s'han oblidat de la greixonereta. Un signe més de la decadència fin-de-siècle.

P'es forat de sa plaça

El polític nostrat, amb més projecció i més conegut enllà de les fronteres del terme municipal és, sens dubte, en **Juan Flaquer Riutort**, fins fa poc conseller de Turisme i des de fa poc conseller de Cultura.

L'hem aglapit guaitant P'es Forat de sa Plaça que ell ajudà a construir i que inaugurarà ara fa un any. No podem fer més que vots perquè ben aviat ajudi a la realització de tot tipus d'events culturals i inauguri casals de cultura, exposicions i actes de tota mena i tot el que faci falta i més a Capdepera.

Molta sort i endavant !

CAP VERMELL

TE LA SOLUCIÓ

La resposta està en la instal·lació de cent-vuitanta-tres nous senyals de trànsit als nuclis de Capdepera i Cala Rajada.

Amb aquesta mesura quedaran arreglats tots els problemes circulatoris del municipi.
Si vols aconseguir un conduir d'àngels

NO ET DEIXIS ENGANYAR

Exigeix als teus elegits la solució definitiva al problema vial.

No et conformis amb menys.

Mesures contundents a problemes enfitosos.

NO FACIS CAS DELS DEMAGOGS

Per un bon circular,
senyals s'han de sembrar..

DIA MUNDIAL DEL QUE SIGUI UNA DATA QUALSEVOL

Cap any l'Organització Mundial de la Salut convida tot el món a pensar en la contaminació industrial o en la salut en aquest cap dia especial, sense data, que ha estat designat per l'assemblea Mundial de la Salut com a res.

Aquesta no celebració desanima i acovarda governs, comunitats, grups i individus a ésser conscients dels problemes causats per l'ús de productes que contaminen, especialment entre la gent jove, i a no emprendre les accions adients per combatre aquest hàbit nociu.

Enguany el no dia mundial sense contaminació industrial no està dedicat a cap lema. I ha deixat d'esser una oportunitat única per mobilitzar atletes, artistes i els mitjans de comunicació, així com els aficionats i el públic en general, d'acord amb l'objectiu de promocionar una societat i un estil de vida on l'ús de productes contaminants no sigui una norma acceptada.

El no dia mundial sense polució ambiental no està patrocinat per l'Organització Mundial en les seves vessants Educativa, Científica i Cultural i el comitè Olímpic Internacional. Ambdues organitzacions no han escollit gaire bé la iniciativa de combinar esport i arts en la prevenció de la contaminació.

La celebració d'events culturals i esportius carregats de contaminació contribueixen a donar una imatge negativa d'aquests missatges, emfasitzant la la intranscendència i la contenció de la salut. I, bla bla bla i bla bla bla...

Esports a Cap Vermell

Futbol

Passàvem pena que el 50è aniversari de l'Escolar, amb la festassa que això ha suposat, no coincidís amb la pèrdua, un cop més, de la categoria Preferent. Hauria estat una llàstima i una taca enmig d'aquestes celebracions tan entranyables. Afortunadament, l'equip va guanyar el Petra per 1-3, en l'últim partit del campionat, i això va suposar l'enfocament de l'equip petrer i la salvació dels nostres. De manera que la festa ha estat doble.

Quant a les esmentades celebracions, han coincidit amb el muntatge d'aquest número de la revista i en parlem més pels preparatius que se'n feien que pel seu resultat efectiu, que desconexim. Al torneig triangular que s'havia de celebrar hi eren convidats el R.C.E. Mallorca, el F.C. Barcelona (2ª divisió) i una selecció de jugadors de la 3ª divisió balear. La festa havia d'acabar amb un sopar en el mateix camp de futbol.

Judo

Campionat de Balears de Judo Escolar

El Renshinkan ha estat líder absolut de la classificació general de la temporada 95-96 de judo escolar.

El passat 4 de maig, a les instal·lacions esportives de Calvià, es celebraren les últimes trobades de les categories infantil i cadet, masculina i femenina, que componen l'esport unificat. Durant tota la temporada els judokas d'aquest club mantingueren una actuació molt regular, especialment els cadets, amb l'única preocupació que suposaren les seleccions de les Pitiüses i de Menorca.

Els medallistes del Renshinkan foren els següents:

Xavier Terrassa i Bartomeu Albertí, or en infantil masculina.

Virginia Zapico i Agnès Terrassa, or en infantil femenina.

Mònica Garcia, Maria A. Mesquida i Cristina Martinez, plata en infantil femenina.

Teresa Sancho, Maribel Barceló, Francisca Riera i Felisa Leno, bronze en infantil femenina.

Jaume Gomila, Joan A. Martínez, Simó Martí i Lluís Pastor, or en cadet masculina.

Moisés Ruiz, plata en cadet masculina.

Malen Servera, Maria del Carme Fernández, Antònia Massot i Maribel Garcia, or en cadet femenina.

Bàrbara Bauçà, plata en cadet femenina.

Per clubs, tots els primers llocs foren ocupats pel Renshinkan.

P.L.

Atletisme

Mitja maratón del Carme

La Mitja Marató del Carme ha arribat enguany a la seva novena edició, superant totes les anteriors, tant pel que fa a l'organització com al nombre de participants, que passaren de 130. No hi hagué cap incident i tot va discórrer enmig d'una gran expectació, com ja és habitual. Tots els corredors coincideixen a senyalar aquesta prova com una de les més importants i prestigioses del calendari, encara que la premsa de Ciutat la mignori sistemàticament.

Les classificacions de les distintes categories foren les següents:

Sènior masculí:

1.- Àngel Vergara	1.10.10
2.- Johny Ouriagli	1.11.48
3.- Juan Pablo Martínez	1.12.59

Sènior femení:

1.- Paquita Rosselló	1.28.19
2.- Maria Ramis	1.32.17
3.- Melina Sagrera	1.32.31

Veterans A:

1.- Manuel Gago	1.17.17
2.- Francisco González	1.18.23
3.- Pedro Comas	1.19.50

Veterans B:

1.- Emilio de la Cámara	1.22.40
2.- Manuel Bardon	1.25.21
3.- Sebastià Adrover	1.31.53

Locals:

1.- Jesús Zarallo	1.21.44
2.- Antoni Cursach	1.30.14
3.- Fernando Mingorance	1.31.57
4.- Antoni Morey	1.32.12
5.- Joan Francesc Servera	1.32.14
6.- Francesc Vives	1.34.40
7.- Llorenç Fons	1.36.18
8.- Nicolau Pons	1.37.32
9.- Jaume Adrover	1.41.08
10.- Joan Josep Cerrato	1.43.34
11.- Jaume Amer	1.51.00
12.- Joan Josep Rocha	1.53.12

Redacció

D'en temps primer ...

una ullada cap enrere, per recordar la nostra gent

Ramellet d'al.lotes gabellines de finals del quaranta, a son Moll, devora ca s'Holandesa, avui hotel Clumba. Molt possiblement els pares decidiren fer una dinada a la platja, cosa que no passava cada dia, i es traslladaren, quasi ho assegurariem, en carro fins al lloc escollit.

Elles són les filles d'en Pere de s'Hort, n'Àngela i na Maria Terrassa, na Maria Creu, més endavant de n'Agustí de ses Terres, i na Josepa Trobat d'en Mateu de na Gambusina. Els nins són els germans Francisca i Sebastià Moma.

llegiu Cap Vermell

